

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

Τὸ ψευδῆλι ἑνὸς ἀνδρῶπου

ΓΕΡΙΑΛΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. —

•Ο αστυνομὸς Μαιγκρέ, κατόπιν συνεννοήσεως με τὸν ἀνακριτὴ Κομελιῶ, διευκόλυνε τὴν ἀπόδρασι ἀπὸ τὶς φυλακὲς τῆς «Σαντέ» τοῦ Ἰωσήφ Ἐρτέν, ὁ ὁποῖος ἔχει καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὡς δολοφόνος τῆς Ἀμερικανίδος κ. Χέντερσον καὶ τῆς καμαριέρας τῆς. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι, ὁ Μαιγκρέ καὶ τὰ ὄργανά του παρακολουθοῦν τὸν Ἐρτέν καὶ τὸν βλέπουν νὰ ζητᾷ καταφύγιον σ' ἕνα ἐ-

ξοχικὸ πανδοχεῖο καὶ καπηλεῖο τῆ «Σιτανγκέτ», ὅπου καὶ νοικιάζει ἕνα δωμάτιον. Ὁ Μαιγκρέ ἐγκαθίστη δύο ἀπὸ τὰ ὄργανά του, τοὺς ἐνωμοτάρχους Ντυφούρ καὶ Ζανβιῆ στὸ ἴδιον πανδοχεῖο καὶ ὁ ἴδιος νοικιάζει ἕνα δωμάτιον σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴ «Σιτανγκέτ».

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μέσα στὴν κάμαρὴ τοῦ Μαιγκρέ ὑπῆρχε καὶ τηλέφωνο. Μόλις τὸ εἶδε ὁ αστυνομικὸς, ἔψαξε στὸν κατάλογο καὶ βρῆκε τὸ νοῦμερο τῆς «Σιτανγκέτ». Ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ, τοῦ ἔδωσαν γραμμὴ.

— «Σιτανγκέτ» ἐκεῖ; ρώτησε. Κάμετε τὸν κόπο νὰ καλέσετε στὸ τηλέφωνο τὸν μοναδικὸ πελάτη ποὺ βρίσκεται αὐτὴν στιγμὴ στὸ μαγαζὶ σας.

Κι' ἀπὸ τὸ παράθυρο εἶδε τὸν ἰδιοκτῆτὴ τῆς «Σιτανγκέτ» ν' ἀπευθύνεται στὸ Ντυφούρ, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε ἀμέσως στὸ τηλέφωνο.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ντυφούρ; Ἐδῶ Μαιγκρέ. Βρίσκομαι στὸ ἀντικρυνὸ στὴ «Σιτανγκέτ» ξενοδοχεῖο. Τί κάνει ὁ ἀνθρωπὸς μας;

— Κοιμάται.

— Τὸν εἶδες;

— Πρὸ ὀλίγου κόλλησα τὸ αὐτί μου στὴν πόρτα τῆς κάμαρῆς του. Τὸν ἀκουσα νὰ ροχαλίζει... Τότε μισάνοιξα τὴν πόρτα καὶ τὸν εἶδα... Κοιμάται σὰν σκυλὶ μετὰ τὰ ρούχα...

— Εἶσαι σίγουρος, ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτὴς τῆς «Σιτανγκέτ» δὲν τὸν εἶδοποίησε ὅτι τὸν παρακολουθεῖτε;

— Ὁχι, γιατί φοβᾶται πολὺ τὴν ἀστυνομία! Εἶχε καὶ ἄλλοτε φασαρίες μαζί της καὶ τὸν ἀπέιλησαν πὼς θὰ τοῦ κλείσουν τὸ μαγαζὶ. Γι' αὐτὸ κάνει τώρα τὸ ἀρνάκι...

— Πόσες ἐξόδους ἔχει ἡ «Σιτανγκέτ»;

— Δύο... τὴν κεντρικὴ καὶ μιά πόρτα ποὺ βγάζει στὴν αὐλή. Ὁ Ζανβιῆ, ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται, ἐπιβλέπει τὴν ἐξοδο αὐτῆ.

— Κανένας δὲν ἀνέβηκε στὸ ἀπάνω πάτωμα;

— Κανένας!... Δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεβῆ κανεὶς ἀπάνω, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστά μου, γιατί ἡ σκάλα βρίσκεται μέσα στὴ σάλα τοῦ μαγαζιοῦ, πίσω ἀπὸ τοὺς πάγκο.

— Καλά... εἶπε ὁ Μαιγκρέ. Νὰ φᾶς τὸ μεσημέρι ἐκεῖ... Θὰ σοῦ τηλεφωνήσω πάλι...

Καὶ ὁ Μαιγκρέ ἀπόθεσε τὸ ἀκουστικὸ. Ἔπειτα, πῆγε καὶ στάθηκε μπρὸς στο παράθυρο, μὴ ξεκολλῶντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ «Σιτανγκέτ».

Στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα θρῆσκόταν ἀκόμα στὴν ἴδια θέσι, ἐνῶ ὅλη ἡ κάμαρὴ εἶχε γεμίσει ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τῆς πιππας του. Εἶχε ἀφήσει νὰ πέσουν καταγῆς ἡ πρωινὲς ἐφημερίδες, ἡ ὁπείες, χωρὶς σχόλια, ἀναδημοσίευσαν τὸ ἀνακοινωθέν τῆς ἀστυνομίας γιὰ τὴν ἀπόδρασι τοῦ Ἐρτέν:

«Ἐνας μελλοθάνατος ἀπέδρασε ὑπὸ τὴ φιλία τῆς Σαντέ».

Στὶς τρεῖς καὶ μισὴ τὸ τηλέφωνο χτύπησε. Ἦταν ὁ ἐνωμοτάρχης «Ντυφούρ» ἀπὸ τὴ «Σιτανγκέτ».

— Ἐχεις νεώτερα; ρώτησε με κάποιον ἀγωνία ὁ Μαιγκρέ:

— Ὁχι. Ὁ ἀνθρωπὸς μας ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται.

— Τότε γιατί μοῦ τηλεφώνησες;

— Γιατί μοῦ τηλεφώνησαν καὶ μένα ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια γιὰ νὰ με ρωτήσουν ποῦ θρῆσκόσατε... Φαίνεται πὼς ὁ ἀνακριτὴς κ. Κομελιῶ θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ ἀμέσως.

Ὁ Μαιγκρέ ἔπνιξε μιά θλαστήμια, ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ ζήτησε κατόπιν νὰ τὸν ἐνώσουν μετὰ τὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο.

— Ἐμπρός! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἀνακριτοῦ Κομελιῶ στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ σύρματος. Ἐσὺ εἶσαι, Μαιγκρέ;... Ἐπὶ τέλους! Κανένας δὲν ἤξερε νὰ μοῦ πῆ ποῦ βρίσκεσαι...

— Τί συμβαίνει;

— Ἐν πρώτοις τί νεώτερα ἔσεις ἐσὺ;

— Ἀπολύτως τίποτε. Ὁ ἀνθρωπὸς μας κοιμάται.

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό; Μήπως σᾶς ξέφυγε;...

— Δὲν θὰ ἔλεγα καὶ μεγάλη ὑπερβολὴ ἂν σᾶς ἔλεγα πὼς αὐτὴν τὴ στιγμὴ τὸν βλέπω ποῦ κοιμάται...

— Ξέρεις πὼς ἀρχισα νὰ μετανοῶ γιατί...

— ... Γιατί μ' ἀκούσατε; συμπλήρωσε ὁ Μαιγκρέ. Μὰ ἀφοῦ αἱ ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἰ ἴδιος εἶνε σύμφωνος;...

— Περίμενε!... Ἡ πρωινὲς ἐφημερίδες δημοσίευσαν τὸ ἀνακοινωθέν σου...

— Τὸ εἶδα...

— Δὲν θὰ εἶδες ὅμως καὶ τὶς μεσημβρινὲς ἐφημερίδες... Ἐ ;... Προσπάθησε νὰ βρῆς τὴν «Ἀνεξαρτησία»... Ναι, τὸ ξέρω πὼς εἶνε ἕνα ἐκβιαστικὸ φύλλο... Μὰ μείνε μιά στιγμὴ στὸ τηλέφωνο...

Ἐμπρός;... Εἶσ' ἐκεῖ, Μαιγκρέ;...

Ἄκουσε... Θὰ σοῦ διαβάσω τί γράφει ἡ «Ἀνεξαρτησία»... Ἄκουος ;...

Ἄκουος ;...

Ἄκουος ;...

Ἄκουος ;...

Ἄκουος ;...

Ἄκουος ;...

Ἄκουος ;...

Πῆγε καὶ στάθηκε μπρὸς
στὸ παράθυρο.

κοινοποιεί τον Σηκουάνα και κρατούμενος εις την «Σαντέ» έδραπέτευσε υπό συνθήκας άνεξηγήτους.

Ήμεις δυνάμεθα να προσθέσωμεν έδω, ότι αί συνθήκαι αύται δέν είνε άνεξηγήτοι ει' όλον τον κόσμον.

Εις την πραγματικότητα, ο Ίωσήφ Έρτέν δέν απέδρασε, άλλ' έξηναγκάσθη ν' άποδράσθ. Αυτό δέ έγινε την λαραμονή της εκτελέσεως του!

Μάς είνε ακόμη αδύνατον να δώσωμεν λεπτομερείας επί της φρικτής αυτής κωμωδίας, ή όποία έλαίχθη την παρελθούσαν νύχτα εις την «Σαντέ», αλλά δυνάμεθα μετά λεπτομέρειας να διαβεβαιώσωμεν, ότι η άστυνομία ή ίδια, από συμφώνου με τάς δικαστικάς αρχάς, ώργάνωσε την εικονικήν αυτήν απόδρασιν.

Πάντως, δέν εύρίσκομεν λέξεις διά να χαρακτηρίσωμεν τό σκάνδαλον αυτό, τό μοναδικόν εις τά δικαστικά χρονικά.

Ο Μαιγκρέ άκουσε ως τό τέλος χωρίς να σκιρτήσει καθύλου. Η φωνή όμως του κ. Κομελιώ στην άλλη άκρη του σύρματος, έτρεμε έλαφρά, καθώς τον ρώτησε:

— Τι λές έσύ σχετικώς;

— Ότι αυτό άποδεικνύει πώς είχα δίκην... Ή «Άνεξαρτησία» δέν τά έμαθε μόνη της όλ' αυτά... Ούτε άσφαλώς κανένας από τους έξι υπαλλήλους πού ξέρουν τό μυστικό, της τό ανακοίνωσε. Πρόκειται...

— Περὶ τίνος πρόκειται;

— Τίποτε... Θα σάς τό πω τό θράδυ... Όλα πάνε καλά, κύριε Κομελιώ!

— Νομίζεις;...Κι' αν όλος ο τύπος άναδημοσιεύσει αυτή την πληροφορία;

— Θα γίνει σκάνδαλο.

— Βλέπεις λοιπόν;

— Κι' αξίζει ένα σκάνδαλο περισσότερο από τό κεφάλι ενός άνθρώπου;

— Έπειτα από πέντε λεπτά, ο Μαιγκρέ ένωνόταν τη λεφωνικώς με την Άσφάλεια.

— Ό ενωμοτάρχης Ντυκάς; Άκου, φίλε μου... Έδω ο έπιθεωρητής Μαιγκρέ... Θα πάς άμέσως στη σύνταξι της έφημερίδος «Άνεξαρτησία» στην όδον Μονμάρτρης... Θα βρής τον διευθυντή της... Θα του άγριέψης, θα τον φοβίσης... Πρέπει να τον έξαναγκάσης να σού πη πού βρήκε την πληροφορία τη σχετική με την απόδρασι του Έρτέν... Θα έξαζα τό χέρι μου στη φωτιά ότι έλαβε σήμερα τό πρωί κάποιο άνώνυμο γράμμα... Θα φροντίσης να τό πάρης και θα μου τό φέρης έδω... Κατάλαβες... Γειά σου... Έπειτα από μισή ώρα, ο Μαιγκρέ πήρε πάλι την «Σιτανγκέτ».

— Λοιπόν, Ντυφούρ, τί γίνεται εκεί; ρώτησε.

— Ό άνθρωπος μας κοιμάται πάντοτε. Πρό όλίγου ξμεινα ένα τέταρτο με τό αυτί μου κολλημένο στην πόρτα του... Και τον άκουσα να στενάζει και να λήη μέσα στον ύπνο του: «Μητέρα μου... Μητερούλα μου...»

— Όχι φασαρίες!... άκολούθησέ με, νεαρέ...

Αυτό είχε γίνει στην όδον Μονσιέ - λε - Πρένς, σε ένα φτωχικό μάλλον σπίτι, όπου ο Ίωσήφ Έρτέν κρατούσε ένα δωμάτιο στο έκτο πάτωμα.

Η ευρωρός, από την όποία είχε ζητήσει πληροφορίες του είχε πεί:

«Όχι φασαρίες!... άκολούθησέ με, νεαρέ... Αυτό είχε γίνει στην όδον Μονσιέ - λε - Πρένς, σε ένα φτωχικό μάλλον σπίτι, όπου ο Ίωσήφ Έρτέν κρατούσε ένα δωμάτιο στο έκτο πάτωμα.

Η ευρωρός, από την όποία είχε ζητήσει πληροφορίες του είχε πεί:

«Ό Έρτέν είνε ένα παλληκάρι τακτικό, ήσυχο, εργατικό. Μά μονάχα πού καμμιά φορά φαινόταν λίγο παράδοξος...»

— Δέν δεχόταν κανένα;

— Κανένα! Και πότε, έκτός από τον τελευταίον καιρό, δέν

γύριζε μετά τά μεσάνυχτα.

— Και τον τελευταίον καιρό τί ώρα γύριζε;...

— Δύο - τρεις φορές γύρισε κάπως αργά... Και την τελευταία φορά — προχθές, την Ιετάρτη — γύρισε λίγο πριν από τις τέσσερες...»

Τή νύχτα άκριβώς της Τετάρτης είχε γίνει τό έγκλημα. Και οί ιατροίκασταί είχαν πιστοποιήσει ότι ο θάνατος των δύο γυναικών είχε επέλθει κατά τις δύο περίπου...

Μά ύπήρχαν και άλλες κατηγορηματικές άποδείξεις της έννοχής του Έρτέν... Και τις άπουείξεις αυτές τις είχε συγκεντρώσει τις περισσότερες ο ίδιος ο Μαιγκρέ...

Η θίλλα του έγκληματος βρισκόταν στο Σαιν-Κλοϋ, στον δρόμο του Άγιου Ιερμανού, σ' ενός χιλιομέτρου άπόστασι από τό μπάρ «Γιαβιγιόν Μπλέ». Λοιπόν, τη νύχτα της Ιετάρτης, τά μεσάνυχτα άκριβώς, ο Έρτέν είχε μπει σ' αυτό τό μπάρ, όλομόσχος κα ήπιε τέσσερα γκρόγκ, τό ένα άπάνω στο άλλο. Καώς ειληήρωνε κατόπιν, του έπεσε από την τσέπη του ένα εισιτήριο τριτης θέσεως του σιδηροδρόμου Γιαρισιού — Σαιν Κλοϋ.

Η κ. Χέντερσον, τό θύμα, χήρα ενός πλουσίου Άμερικανού διπλωμάτου, κατοικούσε μόνη της στη θίλλα, της όποίας τό ισόγειο, από τον καιρό πού πέθανε ο σύζυγός της, έμενε άχρησιμοποίητο. Είχε μία μόνη υπηρέτρια, οίκονόμο μάλλον παρά υπηρέτρια, την Έλιζα Σατριε, μία Γαλλίδα, ή όποία είχε περάσει τά παιδικά της χρόνια στην Άγγλις κ' είχε λάθει μία άμπρη άνατροφή.

Δύο φορές τη βδομάδα, ένας κηπουρός του Σαιν - Κλοϋ, πήγαινε και περιποιόταν τό μικρο πάρκο πού περιτοιχίζε τη θίλλα.

Η κ. Χέντερσον δέν δεχόταν επισκέψεις. Πού και πού μόνο, πήγαινε και την έβλεπε ο άνηψιός της Ουίλλιαμ Γκρόσμπυ μαζί με τη γυναίκα του.

Λοιπόν, κατά τη νύχτα του έγκληματος, τη νύχτα της Τετάρτης, 7 Ιουλίου, τά αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν όπως συνήθως στο μεγάλο δρόμο πού πάει στη Ντωβίλ.

Στη μία μετά τό μεσάνυχτα, τό «Παβιγιόν Μπλέ» και τά άλλα ρεστωράν και ντάνσιγκ τού Σαιν - Κλοϋ έκλεισαν τις πόρτες τους.

Ένας αυτοκινητιστής, όπως κατέθε-

σε στην άνάκρισι, περνώντας κατά τις 2 1/2 μπρός από τη θίλλα. Είχε δει φως στο πρώτο της πάτωμα και σκιές πού έκινούντο μ' ένα παράδοξο τρόπο.

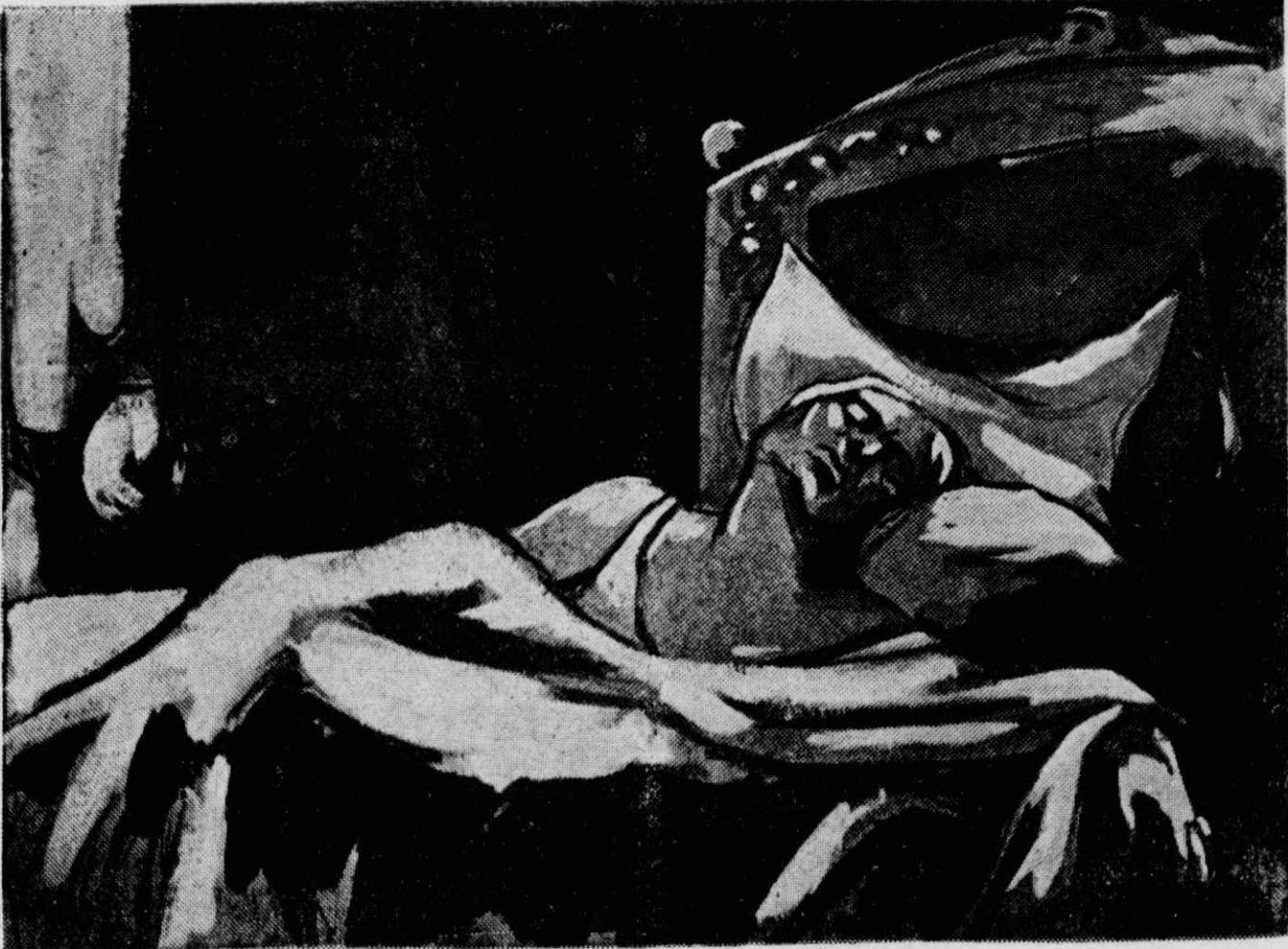
Στις 6 τό πρωί, ο κηπουρός έφτασε στη θίλλα, γιατί ήταν ή ημέρα του. Συνήθιζε να μπαίνει μέσα, σπρώχνοντας άθόρυβα την καγκελλόπορτα του κήπου και στις 8, ή Έλιζα Σατριε τον φώναζε μέσα στη θίλλα, όπου του παρέθετε τό πρόγευμά του.

Όστόσο, ή ώρα έφθασε 8 και πέρασε, εκείνο τό πρωί, χωρίς να φανή καθόλου ή Έλιζα Σατριε και χωρίς να άκούση κανένα θόρυβο από τη θίλλα. Στις 9, ή θίλλα ήταν ακόμα κατάρκλειστη. Άνήσυχος τότε ο κηπουρός χτύπησε την πόρτα, και επειδή δέν του άπάντησε κανείς, πήγε και είδοποίησε τον πρώτο άστυφύλακα πού βρήκε μπροστά του.

Λίγο κατόπιν, οί άστυνομικοί παραβίασαν την πόρτα της θίλλας, μπήκαν μέσα και άπεκάλυψαν τό έγκλημα. Μέσα στην κάμαρη της κ. Χέντερσον, βρήκαν τό πτώμα της φαρδύ-πλατύ άπάνω στο χαλί με τό πουκάμισό της καταματωμένο και με τό στήθος της φριχτά κατατρυπημένο από καμμιά δεκαριά μαχαιρίες.

Η Έλιζα Σατριε είχε ύποστη κι' αυτή την ίδια τύχη. Αυτή βρισκόταν σκοτωμένη άπάνω στο κρεβάτι της, στη διπλανή κάμαρη, όπου έμενε κατ' άπαίτησιν της κυρίας της, ή όποία φοβόταν μήπως άρρωστήσει έξαφνα τη νύχτα.

Μία άγρία διπλή δολοφονία είχε διαπραχθή, ένα άπαίσιο και φριχτό έγκλημα. Όπως ήταν φυσικό, ή άστυνομία άναστατώ-

Βρισκόταν σκοτωμένη στο κρεβάτι της.

θηκε...

Ίχνη υπήρχαν αφθονα παντού : Ίχνη θημάτων, αποτυπώματα ματωμένων δαχτύλων στις κουρτίνες...

Η διαφώτιση του έγκλήματος αυτού ανέτεθη άμέσως στον Μαιγκρέ, ο οποίος δεν χρειάστηκε ούτε δυο μέρες για να συλλάβη ως δολοφόνο τον Έρτέν.

Ήταν άλλωστε τόσο φανερά τὰ Ίχνη του ! Στους διαδρόμους τής θίλλας δεν υπήρχαν τάπητες και μερικές φωτογραφίες τών οργάνων τής Σημανσεως έφτασαν για ν' αποκαλυφθουν Ίχνη θημάτων εξαιρετικής κοθοριότητας.

Τὰ Ίχνη αυτά τὰ είχαν αφήσει παπούτσια με καουτσουκένιους πάτους, έντελώς καινούρια. Για να μη γλυστράνε μάλιστα τὰ καουτσούκ, όταν έβρεχε, είχαν κάτι περίεργες ραβδώσεις, και στη μέση, διαθαζόταν ακόμα τὸ όνομα τού ύποδηματοποιού και τὸ νούμερο τών παπουτσιών.

Μερικές ώρες αργότερα, ο Μαιγκρέ έμπαινε σ' ένα κατάστημα ύποδημάτων τής όδοϋ Ρασπάιγ και μάθαινε ότι ένα μόνο ζευγάρι παπούτσια αυτού τού είδους κι' αυτού τού νούμερου — 44 — είχε πουληθῆ κατά τις δυο τελευταίες εβδομάδες.

— Σταθήτε! είπε έπιπροσθέτως ο καταστηματάρχης. Γὰ παπούτσια αυτά τ' αγοράσε ένας ύπάλληλος άνθοπωλείου πού η̄ρθε έδῶ με τὸ ποδήλατό του... Περνάει συχνά από τή συνοικία μας... Έργάζεται όπως φαίνεται από τήν έπιγραφή τού ποδηλάτου του στο άνθοπωλείο τού κ. Ζεραντιέ...

Σέ λίγο, ο Μαιγκρέ έμπαινε στο άνθοπωλείο κ' εκεί ανακάλυψε στα πόδια τού ύπαλλήλου του 'Ιωσήφ Έρτέν, τὰ περίφημα παπούτσια με τὰ καουτσούκ πού είχαν αφήσει τὰ Ίχνη τους στη θίλλα τῶν έγκλήματος.

Δέν έμεινε τώρα τίποτε άλλο, για να πιστοποιηθῆ πλήρως ή ένοχή του, παρά να παραβληθουν και τὰ δαχτυλικά αποτυπώματα τού Έρτέν με τὰ ματωμένα αποτυπώματα πού είχαν βρεθῆ στις κουρτίνες. Αυτό έγινε στο Γραφείο Σημάνσεως. Οί έμπειρογνώμονες εξέτασαν τὰ διπλά αποτυπώματα με τὰ εργαλεία τους στο χέρι και τὰ συμπεράσματά τους ήταν άμεσα κατηγορηματικά και συντριπτικά για τόν Έρτέν.

— Είνε τὰ ίδια! είπαν, Αὐτός είναι ο δολοφόνος !

— Γιατί τὸ έκανες αυτό ; ρώτησε ο ανακριτής τόν Έρτέν.

— Δέν έσκότωσα ! ήταν ή άπάντησις τού κατηγορουμένου.

— Ποιός σου έδωσε τήν διέυθυνσι τής κ. Χέντερσον ;

— Δέν έσκότωσα !

— Τί έπήγες να κάνης στη θίλλα της στις δυο τὸ πρωί ;

— Δέν ξέρω !

— Πῶς ξαναγύρισες από τὸ Σαιν Κλυ.

— Ο Έρτέν είχε κεφάλι μεγάλο, πρόσωπο κατάχλωμο και μάτια κόκκινα, σαν ένας άνθρωπος πού έχει να κοιμηθῆ πολλές μέρες.

Στήν κάμαρή του ανέκαλυψαν ένα καταματωμένο μαντήλι κ' οί χημικοί θεβαίωσαν πῶς ήταν αίμα ανθρώπινο. Βρήκαν μάλιστα θακίλλους έντελῶς όμοιους μ' αυτούς πού υπήρχαν στο αίμα τής κ. Χέντερσον.

Κι' όμως ο Έρτέν εξακολουθοϋσε να έπιμένῆ στην άρνησί του και να λέη :

— Δέν έσκότωσα ! Δέν έσκότωσα.

— Όταν τόν ρώτησαν : «Ποιόν διαλέγεις για δικηγόρο ;» 'Εκείνος άπάντησε : «Δέν θέλω δικηγόρο !»

— Ωρισαν τότε αϋτεπαγγέλτως ως δικηγόρο του, τόν κ. Ζολύ, ο οποίος προσπάθησε με άπελπισία να τόν σώση.

Οί φρενολόγοι έθεσαν επί έπτὰ ήμέρες τόν Έρτέν υπό παρατήρησιν. Στο τέλος όμως άπεφάνθησαν :

— Κανένας έκφυλισμός. Αὐτός ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος τών πράξεών του, παρ' όλη τήν τωρινή του κατάπτωση, ή όποία είναι άποτέλεσμα δυνατού νευρικού κλονισμού...

Ήταν τότε ή έποχή τών θερινών διακοπών. Μιά άλλη έγκληματική ύπόθεσις ανάγκασε τὸ Μαιγκρέ να φύγη για τήν Ντωβίλ. Κι' ο ανακριτής Κομιλιώ, ο οποίος βρήκε τήν ύπόθεσι αρκετά ξεκαθαρισμένη, τήν περέπεμψε στο Κακουγιοδικείο, για

να τήν έκδικάση μόλις θάρχιζε τις συνεδριάσεις του τὸ φθινόπωρο.

— Ωστόσο ο Έρτέν δεν είχε κερδίσει τίποτε από τὸ έγκλημά του : ούτε είχε κλέψει, ούτε κανένα συμφέρον είχε από τὸν θάνατο τής κ. Χέντερσον.

— Ο Μαιγκρέ, όταν ζαναγύρισε από τή Ντωβίλ, όπου έμεινε ένα μήνα κι' όπου συνέλαβε μια σπειρα διεθνών άπατεώνων, πήγε και είδε τόν Έρτέν, στο κελλί του τής φυλακῆς «Σαντέ». Τόν βρήκε μεταβεβλημένο σε ράκος.

— Δέν ξέρω τίποτε ! φώναζε μόλις είδε τόν αστυνομικό. Δέν έσκότωσα !...

— Έπήγες ώστόσο στο Σαιν-Κλυ τήν νύχτα τού έγκλήματος.. παρατήρησε ο αστυνομικός.

— Θέλω να με αφήσετε ήσυχο !

Και τήν 1 'Οκτωβρίου τέλος, ή ύπόθεσις πέρασε από τὸ Κακουγιοδικείο.

— Ο δικηγόρος Ζολύ, στην προσπάθειά του να σώση τόν πελάτη του από τὸ θάνατο, αξίωσε να γίνῆ μια ακόμη εξέτασις τής διανοητικής καταστάσεως τού Έρτέν. Κι' ο ιατροδικαστής, τόν όποιο διάλεξε ο ίδιος, άπεφάνθη ότι :

— "Οχι πλήρως υπεύθυνος τῶν πράξεών του... Μά σ' αυτό, ο Εισαγγελεύς άπήντησε :

— Πρέπει να περὶ ενός άπαισίου έγκλήματος. "Αν δεν έκλεψε ο κατηγορούμενος, αυτό όφείλεται στο ότι κάτι τόν έμπόδισε να τὸ κάνῆ αυτό. Μά μή ξεχνάτε πῶς κατεσπάραξε τὸ θύμα του, καταφέρνοντας τὸν εικουσιπέντε περιπομαχαίριές.

— "Εδωσαν στους ένόρκους φωτογραφίες τού θύματος, τις όποιες εκείνοι έσπρωχναν με φρίκη...

— ΝΑΙ ! ήταν ή άπάντησί τους σ' όλες τις έρωτήσεις τού κατηγορητηρίου.

Κι' ο Έρτέν καταδικάστηκε εις θάνατον.

Τήν ίδια μέρα κιόλας τόν μετέφεραν στο τμήμα τών υπό αϋστηράν επίβλεψιν μελλοθανάτων καταδίκων τής «Σαντέ».

— Δέν έχεις τίποτε να μου πῆς ; τόν ρώτησε πάλι ο Μαιγκρέ, ο οποίος πήγε και τόν είδε κι' ο οποίος δεν φεινόταν καθόλου εύχαριστημένος από τόν έαυτό του

— Τίποτε ! ήταν ή άπάντησις τού Έρτέν.

— Τὸ ξέρεις πῶς θα σε κόψουν ; Τότε ο Έρτέν άρχισε να κλαίῆ, χώνοντας τὸ κεφάλι του μέσα στα χέρια του.

— Ποιός είναι ο συνένόχος σου ; επέμεινε ο Μαιγκρέ.

— Δέν έχω κανένα συνένόχο.

— Ο Μαιγκρέ εξακολούθησε να τόν επισκέπτεται κάθε μέρα στη φυλακή του, αν και έπισημως δεν είχε πειά τὸ δικαίωμα ν' άσχολεῖται με τήν ύπόθεσι.

Κι' κάθε φορά, εύρισκε τόν Έρτέν πιὸ συντετριμμένο, πιὸ έκμηδενισμένο, μά πάντα έπιμονο στη σιωπή του...

Τότε μια τρομερή άμφιβολία άρχισε να τόν βασανίζει...

— Ήταν τάχα δολοφόνος ο Έρτέν;... κι' έπειδή ή άμφιβολία του αϋτή δεν τόν άφηνε ούτε στιγμῆ σε ήσυχία άποφάσισε να κάνῆ ό,τι είχε κάνει : να διευκολύνῆ τήν άπόδρασι τού Έρτέν και να τόν παρακολουθήσῆ για να μάθῆ τήν αλήθεια.

.....

— Εκείνη τή στιγμῆ, κάποιος χτύπησε τήν πόρτα. Ήταν ο ένωμοτάρχης Ντυκάς, ο οποίος, μπαίνοντας μέσα, άρχισε να θήγῆ, τόσο είχε πλημμυρίσει τὸ δωμάτιο ο καπνός τής πίπας τού Μαιγκρέ.

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ήπειδή πολλοί αναγνώσται μας μάς παρεπονέθησαν διότι ήσαν άναγκασμένοι να καταστρέφουν τὰ τεύχη τού περιοδικού άποκόπτοντες έβδομαδιαίως τὸ δελτίον τών βιβλίων, τὰ όποία διανέμει τὸ «Μπουκέτο» κι' έπειδή τὰ παράπονά των είναι άπολύτως δικαιολογημένα, καταργοϋμεν από σήμερα τὰ δελτία αυτά.

Τοιουτοτρόπως ή εύκολία τήν όποιαν παρέχομεν εις τούς άναγνώσταις μας είναι διπλή. Καί τὸ περιοδικόν δεν θα καταστρέφουν και τὰς εκδόσεις μας θα προμηθεύονται έλεύθερα, χωρίς δελτία, δια τής καταβολῆς μόνον τού αντιτίμου των.

Διά τὰ έργα τὰ όποία θα εκδίδωμεν μηνιαίως θα είδοποιοϋμεν τούς άναγνώσταις μας δια τού περιοδικού.

